

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

9. září 2004 (*)

„Poplatky s účinkem rovnocenným clu – Poplatek vybíraný z mramorů vytěžených na území obce z důvodu jejich přepravy za hranice území obce“

Ve věci C-72/03,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES,

podaná Commissione tributaria provinciale di Massa Carrara (Itálie) usnesením ze dne 11. prosince 2002, zapsaná do rejstříku Soudního dvora dne 18. února 2003, v řízení zahájeném

Carbonati Apuani Srl

proti

Comune di Carrara,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení P. Jann, předseda senátu, A. Rosas a S. von Bahr, R. Silva de Lapuerta a K. Lenaerts (zpravodaj), soudci,

generální advokát: M. Poiares Maduro,

vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 17. března 2004,

s ohledem na vyjádření předložená:

·za Carbonati Apuani G. Andreamim a R. Diamantim, avvocati,
·za Comune di Carrara A. Calamiou, F. Batistonim Ferrarou, L. Busellim, G. M. Robertim a A. Franchim, avvocati,
·za italskou vládu M. Fiorillim, avvocato dello Stato,
·za Komisi Evropských společenství X. Lewisem a R. Amorosim, jako zmocněnci, ve spolupráci s G. Bambarou, avvocato,
po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 6. května 2004,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost směřující k získání rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 23 ES, 81 ES, 85 ES a 86 ES.
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci řízení, ve kterém byla zpochybněna slučitelnost poplatku vybíraného Comune di Carrara (dále jen „obec Carrara“) z mramorů vytěžených na jejím území z důvodu jejich přepravy za hranice území obce s právem Společenství.

Italský právní rámec

- 3 Jediný článek zákona č. 749 ze dne 15. července 1911, ve znění čl. 55 odst. 18 zákona č. 449 ze dne 27. prosince 1997 (GURI č. 302, 30.12.1997), stanoví:

„Zavádí se poplatek ve prospěch obce Carrara z mramorů vytěžených na jejím území a přepravovaných mimo toto území. Tento poplatek je uplatňován a vybírán obcí, opouští-li mramory její hranice, na základě zvláštního předpisu, který musí být přijat obecní radou po konzultaci se sociálními partnery.

Obecní rada každý rok při přijímání návrhu rozpočtu obce stanoví výši, v jaké bude poplatek vybírán následující rok. Pokud však obec musí plnit trvalé závazky, které musejí být financovány nebo zaručeny příjmem z poplatku, může obecní rada stanovit výši tohoto poplatku na několik let předem.

Obec může usnesením obecní rady za podmínek stanovených obecním nebo provinčním zákonem a s výhradou schválení Giunta provinciale amministrativa (provinční správní radou) rozhodnout, že část příjmu z poplatku bude přidělena na uhrazení výdajů nebo splnění závazků

spojených s výstavbou a využíváním přístavu Marina di Carrara, případně na základě zákona č. 50 ze dne 12. února 1903, a že část bude určena na členské příspěvky dělníků mramorářského průmyslu do Cassa nazionale di previdenza per gli operai (národní pojišťovny péče o dělníky). [...]“

- 4 Článek 2 odst. 2b vládního nařízení s mocí zákona č. 8 ze dne 26. ledna 1999, přeměněného se změnami v zákon č. 75 z roku 1999 (GURI č. 72, 27.3.1999), stanoví:

„Jediný článek zákona č. 749 [...] se vykládá v tom smyslu, že poplatek [...] je uplatňován na mramory a jejich deriváty a je stanoven ve vztahu k požadavkům na obecní výdaje přímo nebo nepřímo vázané na činnosti v místním mramorářském odvětví.“

- 5 Na základě těchto ustanovení obec Carrara uplatňuje obecním předpisem poplatek z mramorů vytěžených na jejím území a přepravovaných za hranice tohoto území. Ke dni skutkových okolností v původním řízení byla sazba poplatku pro bloky mramorů stanovena na 8 000 ITL za tunu.
- 6 Naopak mramory vytěžené a používané na území obce jsou od poplatku osvobozeny. Předkládací usnesení mimoto upřesňuje, že osvobození mohou být rovněž stanovena pro mramory používané nebo zpracovávané v příhraničních obcích obce Carrara.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 7 Žalobkyně v původním řízení napadla před Commissione tributaria provinciale di Massa Carrara výměr, kterým obec Carrara vyměřila žalobkyni poplatek z mramorů za měsíc květen 2001. Žalobkyně vznesla před tímto soudem otázku slučitelnosti tohoto poplatku s ustanoveními Smlouvy o ES.
- 8 Jelikož Commissione tributaria provinciale di Massa Carrara měla za to, že poplatek z mramorů lze považovat za clo nebo poplatek s účinkem rovnocenným clu a že uplatnění tohoto poplatku by mohlo narušovat hospodářskou soutěž, rozhodla přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je italská právní úprava stanovená v zákonech č. 749 ze dne 15. července 1911, č. 449 ze dne 27. prosince 1997 a ve vládním nařízení s mocí zákona č. 8 ze dne 26. ledna 1999, přeměněným se změnami v zákon č. 75 z roku 1999 – zavedení poplatku z mramorů v obci Carrara – slučitelná s články 23, 81, 85 a 86 Smlouvy o založení Evropského společenství, ve znění platném po Amsterodamské smlouvě, která byla ratifikována v Itálii zákonem č. 209 z roku 1998?“

K přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 9 Podle Komise nestanoví předkládací usnesení dostatečně přesně skutkový a právní rámec, za kterého byla otázka položena. Komise má tudíž za to, že žádost je nepřijatelná.
- 10 V tomto ohledu je namístě připomenout, že potřeba dospět k výkladu práva Společenství, který by byl užitečný pro vnitrostátního soudce, vyžaduje, aby tento soudce vymezil skutkový a právní rámec, za kterého pokládá otázku, nebo aby alespoň vysvětlil skutkovou domněnku, na které je tato otázka založena (viz zejména rozsudek ze dne 26. ledna 1993, Telemarsicabruzzo a další, C-320/90 až C-322/90, Recueil, s. I-393, bod 6; usnesení ze dne 19. března 1993, Banchemo, C-157/92, Recueil, s. I-1085, bod 4; usnesení ze dne 30. dubna 1998, Testa a Modesti, C-128/97 a C-137/97, Recueil, s. I-2181, bod 5, a usnesení ze dne 8. července 1998, Agostini, C-9/98, Recueil, s. I-4261, bod 4).
- 11 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že je nezbytné, aby vnitrostátní soudce podal minimální vysvětlení k důvodům výběru ustanovení práva Společenství, o jejichž výklad žádá, a k souvislosti, kterou spatřuje mezi těmito ustanoveními a vnitrostátní právní úpravou použitelnou na spor (usnesení ze dne 28. června 2000, Laguillaumie, C-116/00, Recueil, s. I-4979, bod 16).
- 12 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že Soudní dvůr má k dispozici dostatečné poznatky, které mu umožňují předložit předkládajícímu soudu užitečnou odpověď v rozsahu, v němž se položená otázka týká výkladu článku 23 ES. Na jednu stranu totiž předkládací usnesení podrobně vysvětluje právní rámec týkající se poplatku z mramorů, který podle předkládajícího soudu lze považovat za clo nebo opatření s rovnocenným účinkem. Na druhou stranu co se týče skutkového rámce, z předkládacího usnesení vyplývá, že žalobkyně v původním řízení, která přepravila mramor za hranice území obce Carrara, zpochybňuje před vnitrostátním soudem legalitu výměru, kterým obec vyměřila žalobkyni poplatek z mramorů za měsíc květen 2001.
- 13 Předkládající soud naproti tomu nepředložil, jak zdůrazňuje generální advokát v bodech 18 až 21 svého stanoviska, žádnou užitečnou informaci, pokud jde o souvislost, kterou spatřuje mezi články 81 ES, 85 ES, jakož i 86 ES a vnitrostátní právní úpravou použitelnou na spor. Předkládající soud poukazuje pouze na to, že poplatek „může mít dopad na fungování volné hospodářské soutěže“, aniž by nicméně vysvětlil souvislost, která by mohla existovat mezi poplatkem z mramorů a údajně protisoutěžním chováním podniků.
- 14 Za těchto podmínek je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce přípustná pouze v části, ve které se vztahuje k výkladu článku 23 ES.

K předběžné otázce

- 15 Předkládající soud se svou otázkou v podstatě táže, zda poplatek, jako je poplatek z mramorů vybíraný pouze v jedné obci členského státu a postihující určitou kategorii zboží, totiž mramory vytěžené na území této obce, z důvodu jejich přepravy za hranice této obce, představuje poplatek s účinkem rovnocenným clu.
- 16 Italská vláda a obec Carrara tvrdí, že poplatek z mramorů se bez rozdílu uplatňuje na mramory vyvážené do jiných členských států a na mramory dopravované do jiných oblastí na italském území. Jelikož poplatek nepostihuje výlučně zboží určené na vývoz, nemůže být považován

- za poplatek spadající do oblasti působnosti článku 23 ES. Sporný poplatek může nanejvýš představovat vnitrostátní zdanění ve smyslu článku 90 ES, které je slučitelné se Smlouvou, neboť tento poplatek zatěžuje stejným způsobem a ve stejné fázi uvádění na trh mramory zpracované a uvedené na trh na italském území a mramory vyvezené do jiných členských států (rozsudky ze dne 17. července 1997, Haahr Petroleum, C-90/94, Recueil, s. I-4085, a ze dne 23. dubna 2002, Nygård, C-234/99, Recueil, s. I-3657).
- 17 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soudní dvůr již rozhodl, že poplatek nepředstavuje poplatek s účinkem rovnocenným clu, ale vnitrostátní zdanění ve smyslu článku 90 ES, pokud je podřízen obecnému režimu vnitrostátních poplatků zatěžujících systematicky kategorie výrobků podle objektivních kritérií uplatňovaných nezávisle na původu nebo na místě určení výrobku (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 3. února 1981, Komise v. Francie, 90/79, Recueil, s. 283, bod 14, a rozsudek ze dne 16. července 1992, Legros a další, C-163/90, Recueil, s. I-4625, bod 11).
 - 18 V projednávaném případě je třeba uvést, že sporný poplatek se uplatňuje na mramory z Carrara, pokud jsou přepravovány za hranice území obce Carrara. Skutečnost, která je příčinou zpoplatnění, tak spočívá v přechodu těchto hranic. Mramory používané v obci Carrara jsou osvobozeny od poplatku právě z důvodu, že zde mají své místo určení, a nikoliv z důvodu objektivních kritérií, která se mohou rovněž uplatnit na mramory přepravované mimo obec. Tyto znaky vylučují, aby sporný poplatek byl považován za vnitrostátní zdanění ve smyslu článku 90 ES (viz výše uvedený rozsudek Legros a další, bod 12).
 - 19 Je třeba dále přezkoumat, zda poplatek, jako je poplatek z mramorů, představuje poplatek s účinkem rovnocenným clu ve smyslu článku 23 ES.
 - 20 Jak již Soudní dvůr v několika případech rozhodl, představuje peněžní zatížení, byť minimální, uložené jednostranně bez ohledu na jeho označení a jeho složení a které postihuje vnitrostátní nebo zahraniční zboží z důvodu skutečnosti, že přechází hranice, pokud není clem ve vlastním slova smyslu, poplatek s rovnocenným účinkem ve smyslu článku 23 ES (viz rozsudek ze dne 9. listopadu 1983, Komise v. Dánsko, 158/82, Recueil, s. 3573, bod 18; výše uvedený rozsudek Legros a další, bod 13; rozsudek ze dne 22. června 1994, Deutsches Milch-Kontor, C-426/92, Recueil, s. I-2757, bod 50; rozsudek ze dne 14. září 1995, Simitzi, C-485/93 a C-486/93, Recueil, s. I-2655, bod 15, a rozsudek ze dne 17. září 1997, UCAL, C-347/95, Recueil, s. I-4911, bod 18).
 - 21 Italská vláda a obec Carrara nicméně tvrdí, že zákaz stanovený v článku 23 ES, který je rovněž vyjádřen v článku 25 ES, se vztahuje pouze na cla a poplatky s účinkem rovnocenným clům v obchodu „mezi členskými státy“.
 - 22 V tomto ohledu je třeba připomenout, že odůvodnění zákazu cel a poplatků s rovnocenným účinkem musí být shledáváno v překážce, kterou peněžní zatížení uplatňované z důvodu přechodu přes hranice představují pro pohyb zboží (viz zejména rozsudek ze dne 1. července 1969, Brachfeld a Chougol, 2/69 a 3/69, Recueil, s. 211, bod 14, a rozsudek ze dne 9. srpna 1994, Lancry a další, C-363/93, C-407/93 až C-411/93, Recueil, s. I-3957, bod 25). Samotná zásada celní unie, jak vyplývá z článku 23 ES, ovšem vyžaduje, aby byl všeobecně zajištěn volný pohyb zboží, a to nejen v rámci obchodu mezi státy, ale šířeji na celém území celní unie. Články 23 ES a 25 ES se zaměřují výslovně pouze na obchod mezi členskými státy, protože tvůrci Smlouvy nepředpokládali existenci poplatků, které mají vlastnosti cla uvnitř těchto států (viz výše uvedený rozsudek Lancry a další, bod 29).

- 23 Je třeba ještě zdůraznit, že v roce 1986 Jednotný evropský akt vložil do Smlouvy o EHS článek 8a (nově článek 7a Smlouvy o ES, nyní po změně článek 14 ES), který stanoví cíl vytvoření vnitřního trhu do 31. prosince 1992. Článek 14 odst. 2 ES tak vymezuje vnitřní trh jako „prostor bez vnitřních hranic, v němž je zajištěn volný pohyb zboží, osob, služeb a kapitálu“, aniž by toto ustanovení činilo rozdíl mezi hranicemi mezi státy a uvnitř států.
- 24 Jelikož články 23 a násl. ES musejí být čteny ve spojení s čl. 14 odst. 2 ES, představuje neexistence poplatků jak mezi státy, tak uvnitř států, které mají vlastnosti cla nebo poplatku s rovnocenným účinkem, předpoklad nezbytný k uskutečnění celní unie, ve které je zajištěn volný pohyb zboží.
- 25 Soudní dvůr tak již rozhodl ve svých rozsudcích Legros a další (výše uvedený, bod 18), Lancry a další (výše uvedený, bod 32) a Simitzi (výše uvedený, bod 17), že poplatek uložený z důvodu přechodu hranice uvnitř členského státu představuje poplatek s účinkem rovnocenným clu.
- 26 Je namístě ostatně zdůraznit, že problém nastolený věcí v původním řízení se nejeví jako situace, jejíž znaky se zcela omezují na vnitrozemí členského státu. Je totiž nesporné, že poplatek z mramorů se uplatňuje na všechen mramor z Carrara, který přechází hranice území této obce, bez rozdílu mezi mramory, jejichž konečné místo určení je v Itálii, a mramory, jejichž místem určení jsou jiné členské státy. Poplatek z mramorů postihuje tudíž svou povahou a svým obsahem obchod mezi členskými státy (viz výše uvedený rozsudek Lancry a další, bod 30; viz ve stejném smyslu, pokud jde o opatření s účinkem rovnocenným kvantitativnímu omezení, rozsudek ze dne 15. prosince 1982, Oosthoek's Uitgeversmaatschappij, 286/81, Recueil, s. 4575, bod 9; rozsudek ze dne 15. prosince 1993, Ligur Carni a další, C-277/91, C-318/91 a C-319/91, Recueil, s. I-6621, body 36 a 37; rozsudek ze dne 13. ledna 2000, TK-Heimdienst, C-254/98, Recueil, s. I-151, body 27 až 31, a rozsudek ze dne 5. prosince 2000, Guimont, C-448/98, Recueil, s. I-10663, body 21 až 23).
- 27 Obec Carrara nicméně uplatňuje, že různé okolnosti brání tomu, aby poplatek z mramorů byla kvalifikován jako poplatek s účinkem rovnocenným clu. V tomto ohledu zdůrazňuje, že narozdíl od poplatku uvedeného ve výše uvedených rozsudcích Legros a další, Lancry a další a Simitzi je dotčený poplatek v původním řízení vybírán územněsprávním celkem omezené velikosti a že se týká určité kategorie výrobků, totiž mramorů z Carrara, a nikoliv všech výrobků přecházejících hranice území obce.
- 28 Tyto argumenty nemohou být přijaty. Je třeba totiž připomenout, že článek 23 ES, stejně jako článek 25 ES, zakazuje všechny peněžní poplatky představující celní překážku obchodu, byť i minimální, které jsou uloženy jednostranně příslušným orgánem veřejné moci členského státu (viz výše bod 20). Pro kvalifikaci poplatku s účinkem rovnocenným clu je tudíž velikost územněsprávního celku, který poplatek vybral, irelevantní, pokud tento poplatek představuje překážku obchodu ve vnitřním trhu.
- 29 Mimoto jelikož články 23 ES a 25 ES směřují k odstranění všech celních překážek obchodu, je irelevantní, že dotčený poplatek v původním řízení postihuje konkrétní kategorii zboží (viz rozsudek ze dne 22. dubna 1999, CRT France International, C-109/98, Recueil, s. I-2237 a rozsudek ze dne 21. září 2000, Michailidis, C-441/98 a C-442/98, Recueil, s. I-7145) nebo veškeré zboží přecházející hranice dotčeného územněsprávního celku (viz výše uvedené rozsudky Legros a další a Lancry a další).

- 30 Žalovaná v původním řízení mimoto zdůrazňuje zvláštní účelnost uvedeného poplatku. Příjmy plynoucí z tohoto poplatku jsou určeny k pokrytí výdajů, které obec Carrara hradí v důsledku provozování mramorářského průmyslu na svém území. Poplatek odpovídá vlastnímu zájmu všech subjektů tohoto průmyslu, včetně těch, které uvádějí dotyčné výrobky na zahraniční trh.
- 31 Soudní dvůr již rozhodl, že cla a poplatky s účinkem rovnocenným clům jsou zakázány bez ohledu na zohlednění cíle, pro který byly zavedeny, jakož i místa určení příjmů, které z nich vyplývají (viz rozsudek ze dne 1. července 1969, Komise v. Itálie, 24/68, Recueil, s. 193, bod 7, a výše uvedený rozsudek Simitzi, bod 14). Soudní dvůr nicméně připustil, že poplatek, který představuje odměnu za službu skutečně poskytnutou hospodářskému subjektu, který je zavázán k placení tohoto poplatku ve výši přiměřené ke službě, nepředstavuje poplatek s účinkem rovnocenným clu (rozsudek ze dne 26. února 1975, Cadsky, 63/74, Recueil, s. 281, bod 8; rozsudek ze dne 9. listopadu 1983, Komise v. Dánsko, 158/82, Recueil, s. 3573, bod 19, a výše uvedený rozsudek CRT France International, bod 17).
- 32 O tento případ se nicméně v projednávaném případě nejedná. Existuje totiž nanejvýš nepřímý vztah mezi dotčeným poplatkem v původním řízení a službami poskytnutými subjektům, jichž se poplatek týká. Z vyjádření obce Carrara tak vyplývá, že tento poplatek směřuje zejména k pokrytí výdajů vynaložených obcí na opravu a udržování silniční sítě, vybudování přístavní infrastruktury, udržování muzea, výzkum v oblasti bezpečnosti v lomech, vzdělávání v oblasti důlního inženýrství nebo na sociální pomoc ve prospěch dělníků. Z mnohých těchto služeb však nemají specificky prospěch subjekty, které přepravují mramor mimo území obce Carrara.
- 33 Co se týče tvrzení týkajícího se skutečnosti, že „místní“ subjekty, které platí obecní poplatky, již přispívají na výdaje vzniklé obci mramorářským průmyslem, je třeba připomenout, že skutečnost, která je příčinou poplatku, spočívá v přechodu mramorů přes hranice území obce bez ohledu na to, zda dotyčný subjekt podléhá obecním poplatkům.
- 34 V každém případě skutečnost, že poplatek vybíraný z důvodu přechodu hranice mezi státy nebo uvnitř státu byl zaveden za účelem vyrovnání místního poplatku, který postihuje obdobný vnitřní výrobek, není dostatečný ke zbavení tohoto poplatku kvalifikace poplatku s účinkem rovnocenným clu. Kdyby tomu totiž tak bylo, zbavilo by to zákaz poplatků s účinkem rovnocenným clu jeho obsahu a jeho smyslu (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 31. května 1979, Denkavit, 132/78, Recueil, s. 1923, bod 8, a výše uvedený rozsudek Michaílidis, bod 23).
- 35 Z výše uvedeného tudíž vyplývá, že poplatek odstupňovaný podle váhy zboží vybíraný pouze v jedné obci členského státu a postihující určitou kategorii zboží z důvodu jeho přepravy za hranice obce představuje poplatek s účinkem rovnocenným vývoznímu clu ve smyslu článku 23 ES bez ohledu na skutečnost, že poplatek rovněž postihuje zboží, jehož konečné místo určení je uvnitř dotyčného členského státu.

K časovým účinkům tohoto rozsudku

- 36 Obec Carrara žádá Soudní dvůr, aby v případě, že bude mít za to, že poplatek, jako je dotčený poplatek v původním řízení, je neslučitelný s příslušnými ustanoveními Smlouvy, časově omezil účinky tohoto rozsudku. Uplatňuje jednak nejistotu spojenou s právním rámcem

použitelným na dotčený poplatek, a jednak závažné finanční důsledky, které by plynuly pro rozpočet obce Carrara z neexistence omezení časových účinků rozsudku.

- 37 Je třeba připomenout, že Soudní dvůr může být veden pouze výjimečně použitím obecné zásady právní jistoty, jež je vlastní právnímu řádu Společenství, k omezení možnosti dotčených osob uplatňovat ustanovení vyložené Soudním dvorem za účelem zpochybnění právních vztahů založených v dobré víře (výše uvedený rozsudek Legros a další, bod 30, a rozsudek ze dne 23. května 2000, Buchner a další, C-104/98, Recueil, s. I-3625, bod 39).
- 38 V tomto ohledu Soudní dvůr v rozsudku Legros a další (výše uvedený, body 30 až 36) rozhodl, že z naléhavých důvodů právní jistoty nemohou být ustanovení Smlouvy týkající se poplatků s účinkem rovnocenným clům dovolována na podporu žádostí o navrácení poplatku, jako je poplatek za použití doků při nakládání a vykládání zboží, zaplaceného přede dnem uvedeného rozsudku, totiž 16. červencem 1992, s výjimkou žalobců, kteří před tímto dnem podali žalobu k soudu nebo jí rovnocennou stížnost (viz výše uvedený rozsudek Simitzi, bod 30).
- 39 Sporný poplatek – jako poplatek postihující přechod hranice uvnitř členského státu – je přitom třeba kvalifikovat jako poplatek stejné povahy jako dotčený poplatek za použití doků při nakládání a vykládání zboží ve výše uvedené věci Legros a další. Lze tudíž připustit, že do 16. července 1992 mohla mít obec Carrara oprávněně za to, že sporný poplatek byl v souladu s právem Společenství.
- 40 Je tedy namístě vzít v úvahu stejné důvody právní jistoty, a tudíž rozhodnout, že omezení v čase vyjádřené ve výše uvedeném rozsudku Legros a další se rovněž použije na žádosti o navrácení částek vybraných na základě dotčeného poplatku v původním řízení.
- 41 Naopak není namístě omezit účinky tohoto rozsudku po 16. červenci 1992, dni výše uvedeného rozsudku Legros a další. Počínaje tímto dnem totiž obec Carrara musela vědět, že sporný poplatek není slučitelný s právem Společenství.
- 42 Závěrem je tedy namístě upřesnit, že ustanovení Smlouvy týkající se poplatků s účinkem rovnocenným clům nemohou být dovolována na podporu žádostí o navrácení částek vybraných před 16. červencem 1992 na základě sporného poplatku s výjimkou žalobců, kteří před tímto dnem podali žalobu k soudu nebo jí rovnocennou stížnost.

K nákladům řízení

- 43 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

- 1) **Poplatek odstupňovaný podle váhy zboží vybíraný pouze v jedné obci členského státu a postihující určitou kategorii zboží z důvodu jeho přepravy za hranice území obce představuje poplatek s účinkem rovnocenným vývoznímu clu ve smyslu článku 23 ES bez ohledu na skutečnost, že poplatek rovněž postihuje zboží, jehož konečné místo určení je uvnitř dotyčného členského státu.**
- 2) **Článek 23 ES nemůže být dovoláván na podporu žádostí o navrácení částek vybraných před 16. červencem 1992 na základě poplatku z mramorů s výjimkou žalobců, kteří před tímto dnem podali žalobu k soudu nebo jí rovnocennou stížnost.**

Podpisy.

[*](#) Jednací jazyk: italština.